

Dosar nr. 32788/3/2012

ROMANIA
TRIBUNALUL BUCURESTI SECTIA A V- A CIVILĂ
ÎNCHEIERE

Ședința publică din data **16.06.2015**

Tribunalul constituit din :

PRESEDINTE: SANDA PĂUN
GREFIER: IONIȚĂ ALEXANDRA VICTORIA

Direcția Națională Anticorupție a fost reprezentată de procuror Mămăligan Gheorghe

Pe rol se află soluționarea cererii de chemare în judecată formulată de reclamantul **RADU GHEORGHE** în contradictoriu cu pârâtul **STATUL ROMÂN PRIN MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE**, având ca obiect „reparare prejudicii”.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, se prezintă reclamantul, personal și asistat de avocat, lipsind pârâtul

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care,

Apărătorul reclamantului arată că nu sunt obiecțiuni la raportul de expertiză. →

Nemaifiind alte cereri de solicitat, excepții de invocat sau probe de administrat, Tribunalul constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul asupra cererii de chemare în judecată.

Apărătorul reclamantului arată că sunt îndeplinite condițiile pentru repararea prejudiciului. Invocă dispozițiile art. 504 alin.1 și 2 Cod procedură penală și menționează că în urma rejudecării cauzei reclamantul a fost achitat definitiv, constatându-se că fapta nu există. Reclamantul a fost arestat preventiv 11 luni și 6 zile, urmând o perioadă de 9 ani de procese, finalizându-se la sfârșitul anului 2012, când Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus achitarea, constatând că fapta reținută de DNA nu există. Cu privire la daune, respectiv suma de 2.000.000 euro, reclamantul a fost prejudiciat atât fizic, cât și psihic. Suferințele fizice au fost dovedite prin depunerea înscrisurilor la dosarul cauzei. De la momentul la care s-a dispus reținerea și arestarea acestuia, în presă a urmat un linșaj mediatic, fiind depuse în acest sens articole din ziare. În cursul arestării preventive, în Jilava, reclamantul a fost supus unor tratamente denigrante din partea jandarmilor. În anul 2009, acesta a suferit o intervenție chirurgicală pe cord. De asemenea, au fost consecințe și asupra familiei reclamantului, tatăl acestuia decedând la o lună de la arest, soția a divorțat și a solicitat încredințarea minorilor și locuinței. Acesta a rămas pe drumuri, fiind nevoit să se ducă la casa părintească. Totodată, prejudiciul a fost și la locul de muncă. La momentul dispunerii punerii în libertate nu a fost încadrat imediat, iar când a fost încadrat a ocupat o poziție mai joasă, respectiv paznic. Toate aceste lucruri au fost dovedite prin administrarea probei testimoniale și actele depuse la dosar. Solicită instanței admiterea acțiunii, obligarea Statului Român la acoperirea prejudiciului moral de 2.000.000 euro și a daunelor materiale constatate prin raportul de expertiză. De asemenea, solicită plata cheltuielilor de judecată reprezentată de onorariu avocațial și raportul de expertiză. Depune note scrise și practică judiciară, precum și chitanță, reprezentând onorariu avocațial.

Direcția Națională Anticorupție, prin reprezentant, solicită instanței admiterea în parte a daunelor materiale. Cu privire la prejudiciul moral, suma este exagerată. Pronunțarea unei soluții definitive de achitare întrunește condițiile prevăzute de art. 504 alin. 1 Cpc. Invocă dispozițiile art. 5 din CEDO. Detenția a fost nelegală.

Tribunalul reține cauza spre soluționare.

TRIBUNALUL

Având nevoie de timp pentru a delibera, în conformitate cu dispozițiile art. 260 din Codul de procedură civilă, va dispune amânarea pronunțării.

DISPUNE

Amână pronunțarea la data de 22.06.2015.
Pronunțată în ședință publică, azi, **16.06.2015**.

Președinte,
Sanda Păun

Grefier,
Ioniță Alexandra Victoria

Dosar nr. 32788/3/2012

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la data **22.06.2015**

TRIBUNALUL

În aceeași compunere și pentru aceleași motive,

DISPUNE

Amână pronunțarea la data de 29.06.2015.
Pronunțată în ședință publică, azi, **22.06.2015**.

Președinte,
Sanda Păun

Grefier,
Ioniță Alexandra Victoria

Dosar nr. 32788/3/2012

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la data **29.06.2015**

TRIBUNALUL

În aceeași compunere și pentru aceleași motive,

DISPUNE

Amână pronunțarea la data de 03.07.2015.
Pronunțată în ședință publică, azi, **29.06.2015**.

Președinte,
Sanda Păun

Grefier,
Ioniță Alexandra Victoria

Dosar nr. 32788/3/2012

R O M Â N I A
TRIBUNALUL BUCUREȘTI SECȚIA A V - A CIVILĂ
SENTINȚA CIVILĂ NR.908
Ședința publică din data de **29.06.2015**
Tribunalul constituit din:
PREȘEDINTE: SANDA PĂUN
GREFIER: IONIȚĂ ALEXANDRA VICTORIA

Direcția Națională Anticorupție a fost reprezentată de procuror Mămăligan Gheorghe

Pe rol se află soluționarea cererii de chemare în judecată formulată de reclamantul **RADU GHEORGHE** în contradictoriu cu pârâtul **STATUL ROMÂN PRIN MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE**, având ca obiect „*reparare prejudicii*”.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, se prezintă reclamantul, personal și asistat de avocat, lipsind pârâtul

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 16.06.2015, fiind consemnate în încheierea de la acea dată care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când tribunalul având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 22.06.2015, apoi la data de 29.06.2015, apoi la data de 03.07.2015, când a hotărât următoarele:

TRIBUNALUL

Deliberând asupra cauzei civile de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată la data de 10.08.2012, pe rolul Tribunalului București Secția a V-a Civilă, sub nr. 3278/3/2012, reclamantul Radu Gheorghe. a chemat în judecată pe pârâtul Statul Roman, prin Ministerul Finanțelor Publice, pentru a fi obligat pârâtul să îl despăgubească, cu echivalentul în lei, a sumei de 2 milioane euro, reprezentând daune morale și materiale.

În motivarea cererii, reclamantul a arătat că, la data de 8.10.2003. Parchetul Național Anticorupție a dispus arestarea sa preventivă provizorie pe o durată de 3 zile.

A arătat că, în mandatul de arestare preventivă provizorie nr. 81/8.10.2003, emis în dosarul nr. 343/P/2003, se arata ca s-a luat aceasta măsură întrucât a săvârșit infracțiunile de luare de mită, prevăzut de art. 254 alin.2 Cod penal referitor la art. 7 din Legea nr.78/2000 și infracțiunea de favorizarea infractorului.

În fapt s-a reținut ca în anul 2002, în calitate de agent politic în cadrul Secției 5 București, ar fi pretins și primit suma de 10 milioane lei și 100 USD de la numiții Gogica Victor Gigi și Paraschiv Nicușor, pentru a-i ajuta sa scape de răspundere penală în legătură cu sustragerile de benzina din conductele PETROTRANS. A doua zi, pe 9.10.2003, Curtea Militară de Apel, soluționând propunerea Parchetului Național Anticorupție, a dispus arestarea sa preventivă, de la 11.10.2003, la 6.11.2003, măsura fiind prelungită.

Prin rechizitoriul din 2.12.2003, dat în dosarul nr. 343/p/2003, Parchetul Național Anticorupție a dispus trimiterea sa în judecata pentru cele doua infracțiuni (art. 254 alin. 2 și art. 264 Cod penal), iar măsura arestării preventive a fost menținută prin încheierea din 3.12.2003 a Tribunalului Militar Teritorial, pronunțată în dosarul nr.402/2003.

Măsura arestării preventive a fost ulterior menținută până la 14.09.2004, când Tribunalul Militar Teritorial a dispus înlocuirea acesteia cu obligarea de a nu parași țara (încheierea din 13.09.2004, pronunțată în dosarul nr.397/2003).

Face precizarea ca în cele 11 luni și 5 zile cât a fost arestat preventiv, a formulat numeroase cereri de punere în libertate (revocare, înlocuire, liberare provizorie), toate fiind respinse.

Prin sentința penală nr. 221/22.07.2010, pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a D-a Penală în dosarul nr. 7043/2/2007 (2334/2007), a fost condamnat la 4 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită, prevăzută de art. 254 alin. 2 Cod penal cu referire la art. 7 din Legea nr. 78/2000 și la 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de favorizarea infractorului, prevăzută de art. 264 Cod penal.

Recursul declarat împotriva acestei hotărâri a fost admis de Secția Penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care, prin decizia penală nr. 2348/ 3.07.2012, pronunțată în dosarul nr. 7043/2/2007, a dispus achitarea sa, în baza art. 11 pct. 2 lit. s Cod de procedura penală raportat la art. 10 lit. a Cod de procedura penală (**FAPTA NU EXISTA**) pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 254 alin.2 Cod penal raportat la art. 7 din Legea nr. 78/2000 și art. 264 Cod penal.

Consideră ca luarea măsurii arestării preventive timp de aproape 1 an de zile, a măsurii obligării de a nu părăsi țara, trimiterea sa în judecata și condamnarea de către instanța de fond, au reprezentat grave erori judiciare, care l-au afectat atât pe reclamant cât și pe familia sa, atât material cât și moral.

Măsurile luate împotriva sa au adus atingere valorilor care definesc personalitatea umană, valori care se refera la existența fizică a omului, la sănătatea și integritatea corporală, la cinste, la demnitate, onoare, prestigiu profesional și alte valon similare.

Cu privire la aceste aspecte fac următoarele precizări: la data arestării sale, pe 8.10.2003, era agent de poliție în cadrul Secției 5 Poliție, unde se bucura de aprecierea și respectul colegilor săi datorita competenței și a modului în care își îndeplinea atribuțiile de serviciu; părinții săi nu au suportat socul arestării sale, astfel ca tatăl său, Radu Ion, a decedat la 14.11.2003, la vârsta de 68 ani, în urma unui atac cerebral, iar mama sa, Radu Ioana a suferit o operație pe cord deschis, urmare complicațiilor cardiovasculare; în luna martie 2008, datorita situației sale juridice și a problemelor sale de sănătate, soția sa a divorțat.

A arătat că, în luna noiembrie 2008 a suferit un infarct miocardic acut, fiind transportat cu ambulanta la Spitalul Militar București, unde a fost operat și i s-a implantat un stent; astfel că, datorita stării de sănătate, în luna aprilie 2009 a fost nevoit sa se pensioneze medical.

Acestea sunt doar câteva urmări ale gravei erori judiciare pe care a fost nevoit sa o trăiască, fără sa mai insiste pe modul suspicios în care a fost privit în aceasta perioada de aproape 9 ani de zile, de oprobriul public la care a fost supus datorită statutului său de „pușcăriaș”. Din nefericire, și familia sa a avut parte de același tratament.

În legătură cu prejudiciul material provocat prin aceasta eroare judiciara, precizează ca acesta se refera, în principal, la următoarele aspecte: in perioada arestului preventiv (8.10.2003-14.09.2004) i-au fost sistate drepturile bănești pe care le avea în funcția de agent principal I; până la 6.12.2004, când a fost reprimis în serviciu, nu mi s-a plătit nici o suma de bani; în perioada 6.12.2004 - mai 2009 a primit salariul diminuat, pensia pe care o primește în acest moment este mai mică decât cea pe care as fi primit-o în mod normal. În legătură cu acest aspect, consideră ca se impune emiterea unei noi decizii de pensionare, care să cuprindă și drepturile bănești pierdute pe perioada arestării și până în luna mai 2009.

În drept, cererea se întemeiază pe dispozițiile art. 504 Cod de procedura penală.

În susținerea cererii, reclamantul a depus la dosar următoarele înscrisuri: sentința penală nr. 221/22.07.2010, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a II-a Penală și pentru cauze cu minori și familie, în dosar nr. 7043/2/2007 (2334/2007; încheiere din Camera de Consiliu de la 09.10.2003, dată de Curtea Militară de Apel în dosarul nr. 10/2003; decizia penală nr. 4411/13.10.2003, pronunțată de Curtea Supremă de Justiție – Secția Penală, în dosarul nr. 4531/2003; mandat de arestare preventivă provizorie nr. 81/08.10.2003, dat în dosarul nr.

343/P/2003; mandat de arestare preventivă nr. 107/09.10.2003, dat în dosarul nr. 10/2003; mandat de arestare preventivă nr. 144/15.10.2003, dat în dosarul nr. 11/2003; încheiere din Camera de Consiliu de la 03.12.2003, dată de Tribunalul Militar teritorial București, în dosarul nr. 402/2003; cerere formulată de reclamant la data de 05.02.2004; bilet de liberare nr. 53354/2004; certificat eliberat la data de 16.07.2012, de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală, în dosarul nr. 7043/2/2007; decizie de pensionare nr. 155685/21.05.2009; scrisori medicale; certificat de decizie medicală nr. 21/08.01.2009, emisă de Ministerul Administrației și Internelor; certificat de decizie medicală nr. 668/17.04.2008; , emisă de Ministerul Administrației și Internelor; certificat de deces pe numele Radu Ion; bilet de ieșire din spital din 14.11.2003, eliberat de dr. Kusztos Manuela.

Prin notele scrise, reclamantul a arătat următoarele:

Față de cererea de chemare în judecata formulată în data de 16.08.2012, înregistrată pe rolul Tribunalului București, Secția a V-a Civilă, având număr de Dosar 32788/3/2012, prin care a solicitat instanței de judecata obligarea Statului Roman, prin Ministerul Finanțelor Publice, la plata unei despăgubiri echivalente în lei a sumei de 2.000.000 euro, reprezentând daune materiale și morale, învederează îndeplinirea tuturor condițiilor prevăzute de lege pentru acordarea despăgubirilor cu titlu de daune.

Așa cum în mod constant a decis Curtea Europeană, proclamând „dreptul la libertate” paragraful 1 al art. 5 din Convenție are în vedere libertatea individuală în accepțiunea ei clasică, adică libertatea fizică a persoanei, urmărind ca nicio persoană să nu fie privată de libertate în mod arbitrar.

Investita cu soluționarea unor plângeri întemeiate pe prevederile art. 5 din textul invocat mai sus, instanța europeană în jurisprudența sa afirmă în mod constant ca „scopul esențial al art. 5 este protejarea individului împotriva arbitrariului autorităților statale și ca, în realizarea acestui scop, orice privare de libertate trebuie să aibă o bază legală”.

După cum a arătat în cererea de chemare în judecata, Parchetul Național Anticorupție, prin Rechizitoriul din data de 02.12.2003 în dosarul de urmărire penală nr. 343/P/2003, a dispus trimiterea în judecata a reclamantului, reținând faptul ca în anul 2002, în calitate de Agent de Poliție în cadrul Secției de Poliție nr. 5 București ar fi pretins și primit suma de 1.000 RON (10.000.000 lei ROL) și 100 USD de la numiții Gogica Victor Gigi și Paraschiv Nicusor, pentru a nu fi trași la răspundere penala în legătură cu sustragerile de către aceștia din urma a unei cantități de combustibil din conductele deținute de S.C. PETROTRANS S.A.

Aceste demersuri au fost efectuate de organele de cercetare penală, cu toate ca le-a învederat faptul ca în data de 18.09.2003 numitul Gogica Victor Gigi i-a solicitat suma de 2.000 RON (20.000.000 ROL), amenințându-l ca îl va denunța, sub aspectul participării la sustragerile de combustibil, alături de celelalte persoane cercetate, dacă nu se conformează cererii.

Fata de aceste cercetări, în decursul aceleiași zile, petentul Radu Gheorghe a întocmit un raport pe care l-a înaintat conducerii Poliției Sectorului 1 București. În urma efectuării cercetărilor, s-a început urmărirea penală împotriva numitului Gogica Victor Gigi, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de șantaj.

Ulterior, procurorul din cadrul Parchetului Național Anticorupție, prin Ordonanța din data de 01.10.2003 (filele nr. 237-242, Voi. 1), în mod surprinzător a dispus scoaterea de sub urmărire penală a învinutului Gogica Victor Gigi, motivând ca anterior întocmirii raportului numiții Gogica Victor Gigi, Popescu Daniel, Dinu Cătălin, Paraschiv Nicusor și Dobre Valentin Bogdan ar fi denunțat organelor de cercetare penală participarea reclamantului la sustragerile de combustibil din conductele Petrotrans. Totodată, procurorul de caz a reținut ca aceste denunțuri sunt confirmate prin declarațiile numiților Chiru Dumitru Ionut și Burloi Sorin.

Soluția de scoatere de sub urmărire penală a fost motivată și de faptul ca reclamantul ar fi „simulat ca se afla într-o stare de temere pentru a-l induce în eroare pe făptuitor (Gogica) și a-l denunța”. Parchetul a reținut ca „este mult mai credibila varianta lui Gogica Victor care spune ca

nu putea pretinde primirea celor 20.000.000 lei oferita de cei doi polițiști (s.n. Radu Gheorghe și Caramizaru Cristian), întrucât intenționa sa le câștige încrederea” și ca, din datele anchetei, „rezulta indubitabil ca cei doi agenți de politie sunt implicați în furtul de produse petroliere.”

În data de 08.10.2003, PNA prin Mandatul de arestare preventivă provizorie nr. 81/08.10.2003 din Dosarul nr. 343/P/2003 (fila nr. 116, Voi. 1) a dispus arestarea provizorie a reclamantului pe o durată de 3 zile, având în vedere efectuarea cercetărilor penale sub aspectul săvârșirii infracțiunii de luare de mită, prevăzută de art. 254 alin. 2 din Codul penal, referitor la art. 7 din Legea nr. 78/2000 și a infracțiunii de favorizare a infractorului, prevăzută de art. 264 din Codul penal.

Disponându-se trimiterea în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunilor arătate mai sus, măsura arestării preventive a fost prelungită, în repetate rânduri, începând cu data de 09.10.2003 și până la data de 14.09.2004. În total, măsura arestării preventive a fost dispusă pe o perioadă de 11 luni și 6 zile (filele nr. 117-122, Voi. 1).

În data de 13.09.2004, prin încheierea pronunțată în Dosarul nr. 397/2003, Tribunalul Militar Teritorial a înlocuit măsura arestării preventive cu măsura obligării de a nu părăsi țara.

Toate aceste măsuri au fost de natură să contravină dispozițiilor art. 5 paragraful 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului: suspiciunea săvârșirii unei infracțiuni nu a fost completată cu alte motive pertinente și suficiente relevate de către practica Curții Europene de Justiție pentru a justifica necesitatea menținerii măsurii, respectiv riscul sustragerii de la judecată, al influențării martorilor ori al săvârșirii de noi infracțiuni, ci doar pe faptul că varianta procurorului era mai „credibilă”

Pe toată durata măsurii arestării preventive, reclamantul Radu Gheorghe a formulat numeroase cereri de punere în libertate, de revocare, de înlocuire a măsurii, precum și de liberare provizorie, însă toate acestea au fost respinse.

De asemenea, reclamantul a formulat și petiții către conducerea Penitenciarului și către Procurorul General al României (filele nr. 124, 268-277, Voi. 1), prin care și-a susținut nevinovăția, sesizări care nu au primit niciun răspuns.

Soluționând dosarul penal nr. 7043/2/2007 prin sentința penală nr. 221/22.07.2010, Curtea de Apel București a dispus condamnarea reclamantului pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită în forma continuată, prevăzută de art. 254 alin. 2 Cod penal raportat la art. 7 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2 și a infracțiunii de favorizare a infractorului prevăzută de art. 264 din Codul penal, aflate în concurs, la o pedeapsă privativă de libertate „de 3 ani închisoare și pedeapsă complementară a interzicerii drepturilor prevăzute la art. 64 Ut. a teza a II-a, lit. b, c din Codul penal pentru o durată de 2 ani, după executarea pedepsei principale. De asemenea, „în baza art. 71 Cod penal a interzis drepturile prevăzute de art 64 lit. a teza a II-a și lit. b Codul penal ca pedeapsă accesorie” (fila nr. 101, Voi. 1).

În vederea pronunțării acestei soluții, Curtea de Apel București a reținut în mod eronat ca:

- „în luna februarie 2002, cu ocazia prinderii martorului Chiru Dumitru Ionut, în timp ce sustrăgea benzina printr-o instalație artizanală montată pe conductă care traversa str. Frații Goleșcu, inculpatul Radu Gheorghe ... a primit suma de 10 mii. ROL de la inculpatul Gogica Victor Gigi din cele 20 milioane pentru a-i transmite lui Chiru rugămintea de a nu face declarații care să-l implice pe el și pe inculpatul Paraschiv Nicusor; (fila nr. 66 din Voi. 1)

- „în baza aceleiași decizii infracționale inculpatul Radu Gheorghe, a pretins și primit”, în aceeași perioadă, „de la inculpatul Gogica Victor Gigi sumele de 10 mii. ROL și 100 USD pentru a-și încălca obligația de proiectie a anchetei penale în curs, privitoare la cauza în care era implicat martorul Chiru Dumitru și în care cercetările puteau conduce și la inculpații Gogica Victor Gigi și Paraschiv Nicusor”. Deși reclamantul Radu Gheorghe a negat, atât în fața organelor de urmărire penală cât și în fața instanței de judecată, orice implicare din punct de vedere penal, instanța a înlăturat în mod eronat apărările acestuia, reținând că „șantajul pretins de reclamant a fi săvârșit de numitul Gogica Victor Gigi și Paraschiv Nicusor a survenit imediat după ce aceștia au formulat autodenunțuri” care îl incriminau. Curtea în mod greșit a reținut că „este evident că în

calitate de polițist în cadrul serviciului judiciar (s.n. reclamantul Radu Gheorghe a putut lua cunoștința de autodenunțuri și a încercat sa-si pună la punct o apărare, preconstituindu-si și probe prin formarea unui dosar de șantaj pe numele inculpatului Gogica Victor Gigi” (fila nr. 67, Vol. nr. 1);

- „distinct de soluția de scoatere de sub urmărirea penala dispusa față de inculpatul Gogica Victor Gigi pentru infracțiunea de șantaj ... apare mai mult decât evident din discuțiile acestora (s.n. Gogica Victor Gigi, Radu Gheorghe și Caramizaru Cristian) ca cei doi polițiști se cunoșteau bine cu inculpații Gogica Victor Gigi și Paraschiv Nicusor, ca aveau cunoștința de activitatea infracțională a acestora și ca primiseră mita de la aceștia” (fila nr. 67, Vol. nr. 1);

- „din perspectiva dispozițiilor art. 72 Cod penal, instanța reține ca activitatea infracțională săvârșita de inculpat prezintă un grad sporit de pericol social.... inculpatul nu numai ca a arătat nesinceritate, dar în mod deliberat a încercat sa-si construiască o apărare prin preconstituirea unor elemente de probatoriu menite sa ascundă adevărul” (fila nr. 67, Voi. 1).

După admiterea recursului și rejudecarea cauzei de către Secția Penala a Înaltei Curți de Casație și Justiție în Dosarul nr. 7043/2/2007, având ca obiect infracțiuni de corupție (Legea nr. 78/2000), prin Decizia nr. 2348/03.07.2012 instanța de judecată a dispus achitarea reclamantului în temeiul dispozițiilor art. 11 pct. 2 litera a din Codul procedura penala raportat la art. 10 litera a din același Cod (fapta nu exista) pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 254 alin. 2

Cod penal raportat la art. 7 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal și art. 264 din același Cod.

Disponând aceasta soluție Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut în mod corect lipsa oricărei implicări a reclamantului în activități de natura infracțională alături de persoanele care au făcut denunțurile și a celor care le-au confirmat.

Astfel, printr-o hotărâre judecătorească s-a stabilit definitiv ca aceasta fapta nu exista, ceea ce a determinat în mod evident nelegalitatea actelor prin care a fost dispusa arestarea preventivă și condamnarea inițială a reclamantului.

Analizând toate aceste elemente de fapt, se observa cu ușurință erorile judiciare săvârșite atât de către organele de urmărire penala, cât și de Curtea de Apel București, care a soluționat cauza în fond.

Pe tot parcursul procedurilor organele de cercetare penala și procurorul care au soluționat cauza au avut o atitudine vădit abuzivă față de petent, înlăturând toate apărările și refuzând sa administreze probe care îi demonstau nevinovăția față de acuzațiile ce i s-au adus.

Atitudinea abuzivă se observa și din faptul ca același procuror, Vasile Doana, din cadrul Parchetului Național Anticorupție, a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, luarea măsurii arestării preventive provizorii, a participat și la soluționarea propunerii de prelungire a acesteia în fața Curții Militare de apel. Aceste aspecte au fost sancționate de către Secția Penala a Curții Supreme de Justiție prin Decizia nr. 4411 pronunțată în Dosarul nr. 4531/2003, casând încheierea atacata și trimițând-o spre rejudecare. (filele nr. 107-115, Vol. 1).

Mai mult decât atât, măsura arestării preventive luata față de reclamant a fost prelungită, în repetate rânduri, motivându-se ca „sunt probe și indicii temeinice ca a săvârșit o fapta penala și că exista unul din cazurile prevăzute la art. 148 C.pr.pen, pedeapsa prevăzută de lege cu închisoarea mai mare de 4 ani și din probe rezulta ca lăsarea în libertate a inculpaților prezintă pericol pentru ordinea publica”.

Deși reclamantul a învederat în repetate rânduri, atât înainte de momentul luării măsurii arestării preventive, pe parcursul acesteia, cât și după pronunțarea hotărârii definitive de către Curtea de Apel București, ca nu a săvârșit infracțiunile pentru care a fost pus sub acuzare de organele de cercetare penala, acestea nu au ținut cont de apărările pe care le-a formulat, ba mai mult, au reținut în totalitate declarațiile și denunțurile persoanelor cercetate penal în același dosar, fără a se lua în considerare câtuși de puțin calitatea acestora și interesul pe care îl aveau de a-l șantaja pe reclamant pentru a le acorda sumele de bani arătate mai sus.

Luând în considerare cele arătate, solicită instanței de judecată să constate faptul că prin punerea în mișcare a acțiunii penale, luarea măsurii arestării preventive, scoaterea de sub urmărire penală a numitului Gogica Victor Gigi sub aspectul săvârșirii infracțiunii de șantaj, trimiterea reclamantului în judecată și condamnarea definitivă de către Curtea de Apel București prin Sentința penală nr. 221/22.07.2010, sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de luare de mită, în forma continuată, prevăzută de art. 254 alin. 2 Cod penal raportat la art. 7 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2, precum și a infracțiunii de favorizare a infractorului, prevăzută de art. 264 din Codul penal, aflate în concurs, urmata de rejudecarea cauzei și achitarea prin Decizia nr. 2348/03.07.2012 pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție, în temeiul art. 11 pct. 2 litera a din Codul procedura penală, raportat la art. 10 litera a din același Cod (fapta nu exista), sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 504 alin. 1 și 2 din Codul de procedura penală, care impun repararea de către stat a pagubei suferite de reclamant.

II. Îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 505 alin. 1 și 2 din Codul de procedura penală pentru repararea pagubei de către Statul Roman, prin Ministerul Finanțelor Publice

II. 1. Analiza criteriilor care îl îndreptătesc pe reclamant la repararea pagubei

Prin cererea de chemare în judecată, a solicitat Tribunalului București obligarea Statului Roman, prin Ministerul Finanțelor Publice, la acoperirea prejudiciului în cuantum total de 2.000.000 euro, reprezentând daune materiale și morale.

Cu privire la cuantumul daunelor materiale solicitate, învederează instanței de judecată că acestea constau în drepturile bănești reprezentând drepturile salariale, precum și alte drepturi, de care petentul a fost privat atât pe perioada arestului preventiv (08.10.2003-14.09.2004), în continuare până la 06.12.2004 (data reprimirii în muncă), cât și în perioada 06.12.2004 - martie 2009 (în care reclamantul a fost remunerat cu un salariu mult diminuat față de cel la care era îndreptățit).

De asemenea, privarea de drepturile bănești care i s-ar fi cuvenit petentului a continuat și după luna martie 2009, și continua și în prezent prin faptul încasării unei pensii de serviciu mult reduse față de pensia pe care reclamantul ar fi încasat-o în cazul în care nu ar fi existat dosarul penal.

Acest lucru este confirmat prin concluziile Raportului de expertiza contabilă judiciară dispus de către instanța și întocmit de expert contabil judiciar autorizat Mira Antoneta, în care se arată fără de tăgăda că drepturile bănești cuvenite reclamantului Radu Gheorghe sunt în cuantum de 42.306 lei, din care:

- suma de 11.454 lei, reprezentând drepturi salariale cuvenite pe perioada celor 9 luni și 6 zile de arest preventiv și până la data de 06.12.2004, când reclamantul a fost reintegrat în muncă;
- suma de 5.425 lei, reprezentând norma de hrană (alte drepturi) aferenta aceleiași perioade;
- suma de 22.895 lei, reprezentând diferența salarială neîncasată de la data reprimirii în muncă, 06.12.2004, și până în luna martie 2009;
- suma de 2.532 lei, reprezentând ajutoare acordate la trecerea în rezerva cu drept la pensie (alte drepturi) aferente perioadei 06.12.2004 - martie 2009.

În ceea ce privește calcularea și stabilirea diferenței dintre cuantumul pensiei prin raportare la pensionare pentru limita de vârstă pe care reclamantul o primește în acest moment și cel care i s-ar fi cuvenit, actualizată cu rata inflației, expertul contabil a arătat în mod corect în cuprinsul Raportului de expertiza contabilă judiciară că acest lucru va fi făcut de către Casa Sectorială de Pensii a M.A.I.

Noua bază de calcul a fost stabilită în mod corect de către expert la cuantumul de 1.410 lei (salariul de bază brut, conform art. 22 din Legea nr. 179/2004), reprezentând pensia restabilită în raport de salariul de bază cuvenit prin repunerea în drepturile avute, prin adăugarea veniturilor brute și a stagiilor de cotizare prevăzute de lege, nevalorificate la stabilirea inițială a acesteia, cu data deschiderii dreptului la pensie de stat la 01.04.2009.

Dovada producerii prejudiciului material o constituie nu numai Raportul de expertiza contabilă judiciară întocmit, ci și 'înscrisurile depuse la dosarul cauzei, care, de altfel au fost analizate de către expert la efectuarea expertizei contabile.

Înainte de a dovedi întrunirea condițiilor de acordare a daunelor morale, învederează instanței de judecată faptul că sub un prim aspect, cuantumul prejudiciului moral se justifică prin însuși prejudiciul material cauzat reclamantului, prin suspendarea acestuia din funcția de Agent Sef de Politie din cadrul Biroului Politiei Judiciare - Secția de Politie nr. 5 a Sectorului 1 București, lipsa drepturilor salariale pe toată durata măsurii arestării preventive, urmata de punerea la dispoziția conducerii Secției de Politie nr. 14 în data de 06.12.2004, salariul fiindu-i diminuat în mod corespunzător. De asemenea, acest prejudiciu este produs și ca urmare a reducerii cuantumului pensiei anticipate de serviciu.

Având în vedere dispozițiile art. 1516 din Codul civil, potrivit cărora „creditorul are dreptul la îndeplinirea integrală, exactă și la timp a obligației” (...) „fără a pierde dreptul la daune-interese, solicitam și actualizarea acestor sume.

Așa cum s-a statuat în mod constant în jurisprudență, la stabilirea cuantumului daunelor morale judecătorul trebuie să aibă în vedere o serie de criterii, precum: consecințele negative suferite de cel în cauză în plan fizic și psihic; importanța valorilor sociale lezate; măsura în care au fost lezate aceste valori și intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării; măsura în care i-a fost afectată situația familială, profesională și socială, revenindu-i celui care le pretinde sarcina să producă un minimum de argumente și indicii din care să rezulte în ce măsură i-a fost produs un prejudiciu nepatrimonial.

În cauza de față, pentru acordarea daunelor morale se impune ca instanța de judecată să aibă în vedere:

a) Consecințele negative suferite de petentul Radu Gheorghe în plan fizic și psihic

La data punerii în mișcare a acțiunii penale și luarea măsurii arestării preventive provizorii de către dl. Procuror Doana Vasile din cadrul PNA reclamantul ocupa funcția de Agent Sef de Politie în Biroul Politiei Judiciare - Secția de Politie nr. 5 a Sectorului 1 București.

După cum a aratat și prin cererea de chemare în judecată, la acel moment petentul se bucura de aprecierea și respectul colegilor săi datorită competenței și a modului în care își îndeplinea atribuțiile de serviciu.

Acest lucru este confirmat și prin probatoriul administrat în cauză.

Astfel, în caracterizarea emisă de șeful Biroului Politiei Judiciare, Comisar Sef Ladaru Ionel, se menționează că reclamantul „a dat dovada de responsabilitate și profesionalism în cadrul misiunilor încredințate, executând în mod conștiincios sarcinile rezultate din ordinele de linie.” Totodată, în cuprinsul caracterizării se precizează că reclamantul Radu Gheorghe „s-a implicat în mod constant în activitățile de prevenire și descoperire a infracțiunilor, obținând rezultate bune și foarte bune.”

Sub aspectul relațiilor cu celelalte cadre, șeful Biroului Politiei Judiciare, Comisar Sef Ladaru Ionel confirmă faptul că petentul Radu Gheorghe s-a comportat „ca un bun coleg, fiind apreciat și simpatizat atât de celelalte cadre, cât și de comanda secției. (...) Pentru întreaga activitate, în perioada cât a lucrat la Secția 5 Politie, a fost apreciat cu calificative BUN și FOARTE BUN, primind și recompense în bani” (fila nr. 282, Voi. 1).

Toate aceste aspecte denotă faptul că în perioada în care reclamantul a activat în serviciul politiei se bucura de o bună reputație, fiind numit în funcția de Agent Sef de Politie în cadrul Biroului Politiei Judiciare.

Urmare a tuturor evenimentelor, de la începutul anului 2002 și până în prezent imaginea petentului a fost mult prejudiciată atât în ochii colegilor de muncă, cât și a celorlalte cadre militare și de politie, considerându-l un infractor, o persoană care nu mai merita încrederea lor.

Toată lumea din jur îl asocia cu ceilalți inculpați cercetați în dosar sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de furt de combustibil din conductele deținute de S.C. Petrom Trans S.A., precum și

a infracțiunilor de corupție. Acest lucru l-a determinat pe reclamant să se izoleze social față de toate persoanele cu care avea relații de prietenie sau/si de colegialitate.

Imaginea denaturată, produsă după nu mai puțin de 20 de ani de muncă în cadrul Poliției, nu mai poate fi îndreptată în niciun mod.

La amplificarea gradului de atingere adusă moralității, onoarei și demnității petentului, a contribuit și publicitatea excesivă prin mijloace scrise și audiovizuale cu consecințe păgubitoare în planul relațiilor personale și sociale.

Titlurile unor publicații naționale (depuse la dosarul cauzei) în care erau prezentate numele și chiar fotografia reclamantului i-au creat evidente prejudicii morale.

Astfel, în data de 03.10.2003, Jurnalul Național a publicat articolul intitulat „Șantaj în numele PNA” în care apărea pe prima pagină o fotografie în cadrul căreia reclamantul era în prim plan. În acest articol s-a arătat că reclamantul „Radu Gheorghe și Cristi Caramidaru sunt agenți la Secția 5 Poliție. O secție rău famată de când 30 dintre lucrătorii ei - subofițeri și ofițeri - au ajuns în beciul Parchetului Anticorupție și sunt judecați pentru complicitate cu hoții de benzină și luare de mită”. În același articol se susține că „e greu de crezut că a mai rămas vreun polițist curat, neatins de microbul corupției, în această secție.”

A doua zi, 04.10.2003, în aceeași publicație, a apărut un articol în care era redat pe prima pagină titlul „PNA se încurcă în justificări”, menționându-se că, deși procurorul PNA Vasile Doana nu a primit spre instrumentare dosarul de șantaj asupra polițiștilor Radu Gheorghe și Cristi Caramizaru, „suspiciunile ridicate de evoluțiile din ultimele zile ale acestui scandal sunt trimise în direcția sa chiar de comunicatul oficial al PNA”.

Imaginea reclamantului Radu Gheorghe a rămas aceea de polițist corupt, aceasta nefiind înlăturată odată cu pronunțarea soluției de achitare de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Achitarea nu a beneficiat de aceeași rezonanță publică cum a fost în cazul linșajului mediatic la care a fost supus în perioada arestului preventiv. Tocmai acordarea acestor despăgubiri constituie o măsură de reparare a prejudiciului moral suferit.

Dincolo de soluția de achitare pronunțată de ICCJ, aceasta urma de îndoială cu privire la vinovăția reclamantului va dăinui mereu, atât în memoria persoanelor apropiate și a colegilor de serviciu, precum și a publicului larg.

Pe toată durata privării de libertate, petentul a suferit enorm în urma tratamentului și a condițiilor la care a fost supus la Inspectoratul General al Poliției Române și de la Penitenciarul Jilava. În perioada arestului la sediul Inspectoratului General al Poliției Române petentul nu avea parte de intimitate și era ținut cu infractorii de drept comun. Reclamantului nu i se oferea posibilitatea să comunice cu familia, avea dreptul să scrie doar o dată pe săptămână câte o scrisoare, de față cu personalul care asigura paza. Scrisorile trimise erau desfăcute și citite de aceștia.

În Penitenciarul Jilava condițiile de detenție erau deosebit de grele și de mizere. Reclamantul dormea împreună cu martorul Grosu Marius în același pat, iar mâncarea care i se oferea, neavând loc de depozitare, o ținea pe toaleta. Petentului nu îi era permis să facă dus decât foarte rar, ceea ce conducea la persistența mirosului de transpirație combinat cu cel urat mirositor din camera în care era deținut. În momentul în care avea acces la dușuri, acest lucru se efectua în grup, neavând parte de nicio urmă de intimitate. În camera în care reclamantul era „cazat” era foarte frig, întrucât fereastra nu se închidea. În perioada iernii intra zăpadă în camera, provocând frig, umiditate și disconfort.

Martorii audiați în cauza (filele nr. 306-309, Voi. 1) au confirmat profunza presiune psihică la care reclamantul a fost supus în timpul procesului, efectele resimțite în viața personală, socială și profesională, momentele de umilință suferite în perioada privării de libertate, tratamentul înjositor din arest, precum și încarcerarea alături de autorii unor infracțiuni periculoase.

În perioada sărbătorilor de iarnă ale anului 2003, fiind încarcerat, petentului i-a fost respinsă cererea de liberare/invoire pe o perioadă de câteva zile, pentru a petrece sărbătorile

alături de familie (în concret, alături de mama sa, rămasa singura după decesul tatălui sau din data de 14.11.2003). Aceasta „vocație”, potrivit Legii nr. 23/1969 privind regimul de executare al pedepselor și Regulamentului de aplicare al Legii nr. 23/1969, era acordată doar deținuților condamnați definitiv, care primeau învoire de până la 5 zile. Or, reclamantul, fiind sub mandat de arestare preventivă, nu putea beneficia de o astfel de învoire.

Unul dintre factorii de stres l-a reprezentat și atitudinea zeflemitoare, arogantă, umilitoare a gardienilor, atât cu privire la respectarea drepturilor elementare conferite de Regulamentul de Ordine Interioară al Penitenciarului, cât și cu privire la „sfaturile” pe care aceștia, aparent dezinteresați, le acordau, de genul „daca te-au arestat ai noroc dacă iei o pedeapsa cu suspendare”.

Nu mai punem în discuție faptul ca o intensă stare de neliniște i-a fost indusă reclamantului și ca urmare a fotografierii și amprentării la puțin timp după ce a fost încarcerat.

În perioada arestului, atât cu ocazia deplasărilor la Parchet, cât și la instanța de judecată în vederea audierilor reclamantul a fost condus cu mâinile încătușate, aspect care i-a provocat o decădere morală avansată.

Umilința era și mai covârșitoare, cu cât petentul deținea calitatea de organ de poliție menit să păstreze ordinea și să sprijine prevenirea și combaterea săvârșirii infracțiunilor.

Suferințele și decăderea morală nu s-au oprit aici, întrucât, la data eliberării din Penitenciarul Jilava reclamantul nu avea nici o minimă sursă de existență. Cu mari eforturi a reușit să procure mici sume de bani de la mama sa pentru a-și asigura hrana zilnică și medicamentele.

Totodată, lipsurile materiale resimțite acut în acea perioadă i-au limitat, în mod substanțial, viața socială, întâlnirile cu prietenii fiind tot mai rare.

Abia în data de 06.12.2004 reclamantul a fost reîncadrat în Poliție, însă a fost repartizat la Secția de Poliție nr. 14 București. Reîncadrarea nu a avut loc pe același post de Agent Sef de Poliție în cadrul Biroului de Poliție Judiciară, pe care l-a deținut anterior arestării, ci a fost „pus la dispoziția conducerii” Secției menționate anterior, dându-i-se de înțeles că ar trebui să se mulțumească și cu aceasta „bunăvoință”. La aceasta secție petentul a prestat munca necalificată la punctul de acces în uitate, cu consecința diminuării și a cuantumului salariului.

Urmarea stresului și a tensiunilor acumulate în perioada cercetărilor penale, precum și a condițiilor de detenție, reclamantului i-a fost afectată foarte grav și starea de sănătate, fiind internat în repetate rânduri în spital.

Astfel, petentul a fost internat de două ori în cursul lunii ianuarie a anului 2008 sub diagnosticul „cardiopatie hipertensivă fără insuficiență congestivă a inimii” și „boala pulmonară obstructivă cronică cu infecție acută a căilor respiratorii inferioare”, conform Scrisorii medicale nr. 75116/5142 și a Scrisorii medicale nr. 76057/118 (filele nr. 134 și 137, Voi. 1).

În cursul lunii martie a aceluiași an petentul a fost internat sub diagnosticul „boala pulmonară obstructivă cronică cu infecție acută a căilor respiratorii inferioare”, conform Scrisorii medicale nr. 77706/282 (fila nr. 135, Voi. 1).

Ca urmare a acestor internări, reclamantului Radu Gheorghe i s-a emis Certificatul de decizie medicală nr. 668/17.04.2008, prin care s-a constatat diagnosticul clinic și funcțional „bronhopneumopatie obstructivă cronică. Hipertensiune arterială esențială gradul II Grup de risc moderat. Cardiopatie hipertensivă. Dislipidemie. Steatoză hepatică. Spondilodiscartroza cervicală și lombară. Colescitopatie cronică alitiazică” (fila nr. 140, Voi. 1).

După o perioadă de aproximativ 8 luni a fost emis un nou Certificat de decizie medicală cu nr. 21/08.01.2009, prin care s-a constatat diagnosticul clinic și funcțional „infarct miocardic postero-inferior recent (trombolizat cu streptokinază). Hipertensiune arterială esențială stadiul III grup de risc foarte înalt. Dislipidemie” (fila nr. 139, Voi. 1).

O altă internare a reclamantului a avut loc în cursul lunii martie a anului 2009, sub diagnosticul „infarct miocardic vechi - 462”, conform Scrisorii medicale nr. 92115/7381 (fila nr. 132, Voi. 1).

Toate aceste afecțiuni sunt în legătură cauzala directă cu starea de consum fizic și psihic a petentului determinate de privarea de libertate, în mod nelegal, pe o durată de 11 luni și 6 zile, precum și de derularea întregului proces penal.

Documentele medicale arătate mai sus atesta afecțiunile suferite ulterior privării de libertate, necesitând atât pe perioada desfășurării procesului penal, cât și până în prezent un tratament special.

Acumulând toate afecțiunile arătate mai sus, în luna aprilie a anului 2009 petentul a fost pensionat medical, suportând și o intervenție chirurgicală complicată pe cord.

Problemele medicale grave suportate în perioada arestării preventive au continuat să persiste și ulterior, acestea fiind chiar amplificate.

În luna septembrie 2013, conform Scrisorii medicale nr. 160694/11605 (depusă la dosar), reclamantul a fost din nou internat în spital cu diagnosticul „Angor intrigat. Infarct miocardic inferoposterior recent trombolizat cu streptokinază. HTAE gr II grup de risc înalt. Dislipidemie. Steatoza hepatică”.

În pofida tuturor internărilor efectuate și tratamentelor administrate, starea sănătății petentului nu s-a ameliorat, ci afecțiunile continuă, dovada fiind controlul medical efectuat în data de 27.02.2014, conform Scrisorii medicale din data de 27.02.2014 depuse la dosarul cauzei.

Fata de suferințele fizice și psihice arătate mai sus, instanța de judecată trebuie să acorde reclamantului despăgubirile solicitate, acestea fiind pe deplin justificate.

b) Consecințele negative asupra familiei reclamantului

În data de 14.11.2003, la scurt timp după luarea măsurii arestării preventive în privința petentului, a survenit decesul tatălui său Radu Ion, acesta fiind diagnosticat cu „hemoragie cerebrală-coma profundă, HTA, stare agravată” (filele nr. 141 și 142, Voi. I).

Reclamantul a adus acest fapt la cunoștința organelor judiciare și prin memoriul înregistrat sub nr. 5553 din data de 20.02.2004, adresat Procurorului General al Parchetului de pe lângă ICCJ (fila nr. 276, Voi. I).

Suferința psihică a reclamantului a fost accentuată și de faptul că în timpul arestării preventive organele judiciare l-au privat de dreptul de a participa la funeraliile tatălui său. Acest lucru este confirmat și de martorul Grosu Marius, prin declarația dată în ședința publică din data de 21.05.2013: „în aceeași perioadă în care era arestat (s.n. reclamantul), a decedat și tatăl său, iar reclamantul a suferit pentru faptul că i-a fost respinsă cererea de a se duce la înmormântare” (fila nr. 306, Voi. I).

Suferința tatălui său a fost percepută și de martorul Enache Gheorghe, care prin declarația dată în fața instanței, a precizat că „întreaga familie era afectată de cele ce i se întâmplau reclamantului. Personal, încercam să îl liniștesc pe tatăl acestuia care era foarte afectat și care, după o luna, a decedat. (...) Personal apreciez că decesul tatălui reclamantului a survenit și pe fondul acestei situații. Era o persoană blândă însă, după arestarea fiului său, planeza mereu, era necăjit și încercam să îl liniștesc” (fila nr. 308, Voi. I).

În aceeași măsură a fost afectată și mama reclamantului Radu Ioana care, în urma evenimentelor, a fost operată pe cord deschis.

În consecința publicității excesive făcute acestui caz, părinții petentului au avut și mai mult de suferit. Oamenii din sat vorbeau foarte urât la adresa acestora, zicându-le că fiul lor este un pușcăriaș. Același „apelativ” l-au folosit și față de reclamant, după ce a fost eliberat din starea de arest.

Atitudinea ostilă a vecinilor din sat continuă și în prezent atât față de mama sa, cât și fata de el.

Toate aceste evenimente au fost confirmate și de către martorul Enache Gheorghe, care a declarat că „membrii familiei și reclamantul, personal, erau afectați și în considerarea faptului că, la nivelul satului, care era un sat mic, se vorbea urât despre aceștia, oamenii îl numeau pușcăriaș, se fereau de el. Erau marginalizați” (fila nr. 308, Voi. I).

Pe plan familial, a arătat faptul ca înainte de a fi arestat preventiv reclamantul era căsătorit, în urma căsătoriei rezultând și fiica sa. dacă la începutul perioadei de arest, soția îl vizita adesea, după un timp, nemaisuportând aceasta situație, a introdus acțiune de divorț și nu l-a mai vizitat niciodată.

Acest lucru este confirmat de către martorul Grosu Marius: „la început l-a vizitat soția în arest, după care aceasta nu a mai venit, venea doar mama reclamantului, vizibil afectata de asemenea. Au fost și perioade când pe acesta nu l-a mai vizitat nimeni” (fila nr. 306, Voi. 1).

În urma pronunțării divorțului, fiica reclamantului a rămas în custodia soției și acesta a fost nevoit să părăsească casa în care locuia împreună cu acestea, deoarece imobilul le-a fost atribuit prin partaj. Aceste aspecte au fost declarate și de martorul Enache Gheorghe: „la data la care reclamantul a fost arestat, era căsătorit, căsătorie care, ulterior, a fost desfăcută prin divorț. Din discuțiile purtate în sat, a înțeles ca socrii nu îl mai considerau pe reclamant persoana onestă și încercau să îl elimine din familie” (fila nr. 309, Vol.I).

După eliberarea din arest, nemaivăd nicio locuință în proprietate, petentul a locuit în casa părintească, alături de mama sa, unde locuiește și în prezent.

În urma tuturor evenimentelor, celelalte rude nu mai comunica nici cu el și nici cu mama sa, acestea având încă imprimată în memorie imaginea infractorului arestat pentru fapte de corupție, așa cum au fost mediatizate evenimentele la acel moment.

După cum se poate observa, derularea procesului penal împotriva reclamantului cu luarea măsurilor de arestare și de condamnare în mod nelegal, au avut consecințe dezastruoase, nu numai în plan personal, cât mai ales în plan familial, ducând la decesul tatălui său, agravarea stării de sănătate a mamei, desfacerea căsătoriei, despărțirea de unica fiică pe care o are, lăsarea fără locuință, acumularea urii și a disprețului din partea foștilor socri, precum și a vecinilor din sat.

Or, având în vedere toate aceste consecințe, instanța de judecată trebuie să sancționeze atitudinea abuzivă a organelor judiciare. Aplicarea sancțiunii se impune cu atât mai mult, cu cât aceasta indiferența durează de mai mult de 10 ani de zile.

c) Consecințele negative asupra relațiilor de la locul de muncă

Umilința și decăderea morală nu s-a oprit aici, ci a continuat și în raporturile cu colegii de muncă. Aceștia au perceput arestarea reclamantului ca pe o certă implicare în activități de corupție, cu atât mai mult cu cât acesta deținea funcția de Agent Sef de Politie în cadrul Biroului de Politie Judiciara.

Deși îl cunoșteau de foarte mult timp și știau ca nu se putea preta la săvârșirea unor astfel de fapte penale, neavând antecedente penale sau alte abateri de acest fel, li s-a născut un puternic sentiment de neîncredere cu privire la nevinovăția sa, acesta accentuându-se pe măsura ce arestarea preventivă fost prelungită pe o perioadă de nu mai puțin de 11 luni și 6 zile, atingând punctul culminant în momentul pronunțării soluției de condamnare definitivă la pedeapsa de 4 ani închisoare de către Curtea de Apel București.

În urma apariției în mod excesiv a articolelor de presă, atât colegii de serviciu, cât și șefii ierarhici superior îl ironizau în legătură cu situația sa juridică.

Umilința la care petentul a fost supus era amplificată și prin faptul ca nu era cercetat pentru o faptă minoră, ci pentru fapte de corupție, acestea fiind considerate infracțiuni de o gravitate ridicată și cu un puternic impact asupra publicului larg.

Neîncrederea și suspiciunile în rândul colegilor și a șefilor petentului a fost sporită și mai mult în momentul în care a fost „reprimit în profesie”, însă nu pe aceeași funcție, nu în cadrul Biroului Politiei Judiciare, nu la aceeași secție, ci a fost pus la dispoziția conducerii Secției de Politie nr. 14, pe o funcție inferioară, prestând munca necalificată și cu un salariu vădit redus.

Învederează instanței de judecată faptul ca, prin crearea unei astfel de imagini în rândul colegilor de serviciu și a superiorilor ierarhici, petentul Radu Gheorghe și-a pierdut orice urma de autoritate și de respect.

Așa cum a arătat anterior, reclamantul a suferit o serie de consecințe greu de suportat, atât în plan personal, familial, cât și social, revenindu-i instanței de judecată sarcina de a acorda despăgubirile cuvenite pentru prejudiciile suferite.

II. 2. Introducerea acțiunii în termenul prevăzut de lege, potrivit dispozițiilor art. 505 alin. 2 din Codul de procedura penală 1968

Întrucât Decizia nr. 2348/03.07.2012 de achitare pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în Dosarul nr. 7043/2/2007 a rămas definitivă la data de 03.07.2012, iar cererea de chemare în judecată a fost introdusă la Tribunalul București în data de 16.08.2012, învederează instanței de judecată faptul că sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 505 alin. 2 din Codul de procedura penală 1968.

Făcând dovada îndeplinirii tuturor condițiilor prevăzute de dispozițiile art. 504 și art. 505 din Codul de procedura penală 1968, se impune repararea de către stat a pagubei suferite de reclamant ca urmare a erorii judiciare săvârșite de către organele judiciare, prin admiterea acțiunii și obligarea Statului Roman, prin Ministerul Finanțelor Publice, la plata despăgubirilor solicitate.

Împrejurarea că, printr-o hotărâre judecătorească definitivă, s-a stabilit cu putere de lucru judecat că fapta care a atras privarea de libertate a reclamantului și condamnarea nu exista, determină, în mod evident, nelegalitatea actului prin care aceste măsuri au fost dispuse.

În consecință, nelegalitatea acestor acte atrage aplicarea dispozițiilor art. 504 din Codul de procedura penală 1968, scopul urmărit de aceste reglementări fiind de a permite repararea prejudiciului suferit de persoanele care au fost private de libertate și condamnate în mod nelegal.

Instanța va trebui să aibă în vedere impactul fizic și psihic suferit de reclamant, dar și de familia sa, de consecințele negative create în plan familial, social, profesional, precum și intensitatea cu care acestea au fost percepute.

Prin condamnarea pe nedrept a reclamantului, prin durata procedurilor, arestarea sa preventivă în cauză pe o perioadă de 11 luni și 6 zile, cu restrângerea drepturilor de a părăsi țara, achitarea după 9 ani, s-a adus o atingere gravă valorilor care definesc personalitatea umană, valori care se referă la existența fizică a omului, sensibilitatea fizică și psihică, la cinste, demnitate, onoare și alte asemenea valori.

Dreptul la viață, la integritatea fizică și psihică a persoanei, precum și inviolabilitatea libertății individuale și a siguranței sale sunt garantate de Constituția României, de Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Or, în perioada detenției reclamantul a fost lipsit de modul de viață obișnuit, de relațiile cu familia și prietenii, fiind obligat să suporte privațiunile impuse de detenție, dar și condițiile improprii de dormit, hrană, igienă. Acestea au făcut ca reclamantul să suporte suferințe fizice, dar și psihice (probate cu actele medicale depuse la dosar), accentuate de perioada lungă de detenție, ale căror consecințe nu pot fi înlăturate integral prin acordarea unor despăgubiri bănești în măsura să-i asigure resursele financiare necesare reluării, pe cât posibil, a modului sau de viață obișnuit.

Cât privește cuantumul daunelor morale, instanța de judecată va trebui să acorde reclamantului despăgubirile solicitate, ținând cont de suferințele suportate și de ansamblul consecințelor în plan personal, familial și social, arătate mai sus.

Atât instanțele naționale, cât și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, atunci când acorda despăgubiri morale trebuie să aprecieze în concret circumstanțele particulare ale cauzei relative la tratamentul la care persoana a fost supusă de autoritățile penale și a consecințelor nefaste pe care acesta l-a avut cu privire la viața sa particulară.

În cauză de față probele administrate dovedesc faptul că prin eroarea judiciară intervenită au fost lezate drepturi fundamentale ale reclamantului, că a existat o atingere gravă a valorilor care definesc personalitatea acestuia. Dreptul petentului la repararea prejudiciului produs de către stat este incontestabil atât din perspectiva art. 504 și urm. din Cod. proc. pen., cât și din perspectiva art. 5 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Dispozițiile legale menționate au drept finalitate repararea prejudiciilor cauzate atât prin condamnarea pe nedrept, cât și prin nelegala privare de libertate și restrângerea de libertate în cursul procesului penal a reclamantului.

Despăgubirea bănească acordată pentru repararea prejudiciului nepatrimonial nu poate fi refuzată prin invocarea unei imposibilități de stabilire a corespondenței exacte între cuantumul acestei despăgubiri și gravitatea prejudiciului pe care ar trebui să îl repare.

Problema stabilirii despăgubirilor pentru daune morale nu se reduce la cuantificarea economică a unor drepturi și valori nepatrimoniale cum ar fi demnitatea, onoarea ori suferința fizică și psihică încercată de reclamant. Ea impune o apreciere și o evaluare complexă și concretă a aspectelor în care vătămările produse se exteriorizează și pot fi astfel supuse puterii de apreciere a instanței de judecată.

Prin urmare, chiar dacă valorile morale ale reclamantului Radu Gheorghe nu pot fi evaluate în bani atingerile aduse acestora îmbracă forme concrete de manifestare, iar instanța trebuie să aprecieze intensitatea și gravitatea lor și să acorde daunele solicitate pentru a repara prejudiciul moral produs.

Arată faptul că, în condiții aproximativ similare, chiar Tribunalul București a acordat despăgubiri bănești, reprezentând daune morale pentru „a acoperi prejudiciul moral suferit și care, prin stabilirea în mod global, va acoperi toate pagubele pricinuite reclamantului atât din punct de vedere fizic, cât și psihic”.

La stabilirea cuantumului daunelor morale, solicităm instanței de judecată să aibă în vedere și declarațiile martorilor Grosu Marius și Enache Gheorghe arătate mai sus (filele nr. 306-309, Voi. 1), care confirmă suferințele suportate pe parcursul efectuării cercetărilor penale, a arestului preventiv, precum și în faza judecării, atât de către reclamant, cât și de familia sa.

Repararea prejudiciului moral trebuie să fie integrală, menită să compenseze suferințele psihice și fizice cauzate prin eroarea penală, într-un cuantum suficient pentru a înlătura, pe cât posibil, consecințele grave de ordin moral și social produse prin încălcarea drepturilor fundamentale garantate persoanei de normele constituționale și de C.E.D.O.

I. Îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 504 alin. 1 și 2 din Codul de procedura penală din 1968

Pentru a fi îndreptățită la repararea pagubei în cazul condamnării sau a luării unei măsuri preventive pe nedrept, dispozițiile art. 504 alin. 1 și 2 prevăd: „orice persoana care a fost condamnată definitiv are dreptul la repararea de către stat a pagubei suferite, dacă în urma rejudecării cauzei s-a stabilit prin hotărârea definitivă că nu a săvârșit fapta imputată ori că acea fapta nu exista. De asemenea, textul de lege stabilește că „are dreptul la repararea pagubei și persoana împotriva căreia s-a luat o măsură preventivă, iar ulterior, pentru motivele arătate în alineatul precedent, a fost scoasă de sub urmărire sau a fost achitată”.

În completarea și întărirea acestor dispoziții, art. 5 par. 1 lit. a din Convenția Europeană a Drepturilor Omului stipulează că „orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția următoarelor cazuri și potrivit cailor legale: a) dacă este deținut legal pe baza condamnării pronunțate de un tribunal competent”.

Paragraful 5 al aceluiași articol din convenție stabilește că „orice persoană care este victima unei arestări sau al unei dețineri în condiții contrare dispozițiilor acestui articol are dreptul la reparații”.

În concordanță cu prevederile art. 5, paragraful 5 din C.E.D.O., scopul art. 504 C.pr.penală este acela de a materializa principiul constituțional potrivit căruia statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare săvârșite în procesele penale și de a

La termenul din 19.03.2013 Tribunalul a încuviințat proba cu înscrisuri și proba testimonială cu doi martori, respectiv, Enache Gheorghe și Grosu Marius.

Martorii au fost audiați în ședința din 21.05.2013, declarațiile acestora fiind consemnate în procesele verbale aflate la dosar filele 306-309.

În cadrul probei cu înscrisuri s-au solicitat relații privind salariul și drepturile bănești pe care reclamantul le-ar fi primit în perioada 08.10.2003-14.09.2004 (perioada arestului preventiv), dacă nu ar fi fost arestat; salariul de care a beneficiat în perioada 06.12.2004-aprilie 2009, perioada în care a fost pus la dispoziția Secției 14 Poliție precum și cuantumul pensiei de care ar fi beneficiat dacă s-ar fi pensionat pe limită de vârstă și cuantumul pensiei în situația pensionării medicale, având în vedere salariul anterior arestării și reținerii.

De asemenea a fost emisă o adresă către Casa de Pensii pentru a comunica dosarul de pensionare al reclamantului.

Ministerul Afacerilor Interne – Direcția Generală de Poliție a Municipiului București a comunicat relațiile cu adresa nr. 280643/PVA/2013, la 12.08.2013 (filele 325-328).

De asemenea, cu adresa nr. 4656524/08.10.2013, Ministerul Afacerilor Interne Casa de Pensii Sectorială, a comunicat documentele din dosarul de pensionare al reclamantului filele 1-91 vol. 2 iar cu adresa nr. 356339/04.11/2013 a fost comunicat actul administrativ nr.5252/29.10.2013 prin care a fost dispusă acordarea și compensarea tuturor drepturilor de care a fost privat reclamantul ca urmare a punerii la dispoziție și a suspendării din funcție în perioada 08.10.2003-18.03.2009 filele 95-97.

La termenul din 19.11.2013 a fost încuviințată proba cu expertiză contabilă cu obiectivele stabilite prin încheierea de la acea dată, fiind numită expert Mira Gh. Antoaneta, cu un onorariu provizoriu în cuantum de 2.000 lei (filele 98-100).

La termenul din 18.02.2014, experta numită în cauză a formulat o cerere solicitând ca, față de obiectivele expertizei se impune completarea înscrisurilor iar la 01.09.2014 aceasta a depus un „raport de imposibilitate efectuare expertiză contabilă filele 24-33.

La termenul din 21.10.2014 părțile au solicitat înlocuirea expertului determinat de faptul că, nu a efectuat expertiza iar relațiile solicitate Ministerului Afacerilor Interne i-au fost respinse determinat de neprezentarea de către acesta a încheierii prin care a fost numit expert, ceea ce a dus la amânarea cauzei.

Tribunalul a respins cererea de înlocuire apreciind că aceasta ar echivala cu o opțiune a expertului în a efectua sau nu expertiza dispusă. S-a dispus amendarea expertului și s-au solicitat relații în completarea înscrisurilor.

Expertiza a fost depusă la data de 06.04.2015, filele 137-162, expertul solicitând și o majorare a onorariului de expert.

În ceea ce privește cererea expertului Mîra Antoneta de majorare a onorariului de expert, aceasta va fi respinsă, apreciindu-se că, onorariul stabilit și achitat de reclamant în cuantum de 2.000 lei corespunde muncii depuse de acesta și complexității expertizei dispuse în cauză, astfel încât, cererea va fi respinsă.

Analizând acțiunea prin prisma probelor administrate și a dispozițiilor legale aplicabile, Tribunalul constată următoarele:

Reclamantul a solicitat prin cererea de chemare în judecată în obligarea Statului Roman, prin Ministerul Finanțelor Publice, la plata unei despăgubiri echivalente în lei a sumei de 2.000.000 euro, reprezentând daune materiale și morale, apreciind îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru repararea prejudiciilor cauzate atât prin condamnarea pe nedrept, cât și prin nelegala privare sau restrângere de libertate în cursul procesului penal, invocând dispozițiile art. 504 c. proc. pen.

În ceea ce privește îndeplinirea dispozițiilor art. 504 Codul de procedura penală, Tribunalul reține că, scopul urmărit de aceste reglementări este acela de materializare a principiului constitucional potrivit caruia statul raspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare săvârșite în procesele penale. Scopul legii este, asadar, de a permite repararea prejudiciilor cauzate atât prin condamnarea pe nedrept, cât și prin nelegala privare sau restrângere de libertate din cursul procesului penal finalizat fie prin achitarea inculpatului, fie prin încetarea procesului penal, numai astfel legea internă fiind în concordanță cu prevederile

504

504
+ art. 504

art.5, paragraful 5, din Convenția Europeană a Dreptului Omului, în conformitate cu care trebuie interpretate legile interne potrivit art.20 din Constituție.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 504 alin. 1 „orice persoana care a fost condamnată definitiv are dreptul la repararea de către stat a pagubei suferite, dacă în urma rejudecării cauzei s-a stabilit prin hotărâre definitivă ca nu a săvârșit fapta imputată ori ca acea fapta nu exista iar potrivit alin.2 „are dreptul la repararea pagubei și persoana împotriva căreia s-a luat o măsură preventivă, iar ulterior, pentru motivele arătate în alineatul precedent, a fost scoasă de sub urmărire sau a fost achitată”.

Aceste dispoziții se completează cu art. 5 par. 1 lit. a din Convenția Europeană a Drepturilor Omului stipulează ca „orice persoana are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția următoarelor cazuri și potrivit cailor legale: a) dacă este deținut legal pe baza condamnării pronunțate de un tribunal competent”.

Paragraful 5 al aceluiași articol din convenție stabilește ca „orice persoana care este victima unei arestări sau al unei dețineri în condiții contrare dispozițiilor acestui articol are dreptul la reparații”.

Din actele dosarului rezultă că, Parchetul Național Anticorupție, prin Rechizitoriul din data de 02.12.2003 în dosarul de urmărire penală nr. 343/P/2003, a dispus trimiterea în judecată a reclamantului, reținând faptul că în anul 2002, în calitate de Agent de Poliție în cadrul Secției de Poliție nr. 5 București ar fi pretins și primit suma de 1.000 RON (10.000.000 lei ROL) și 100 USD de la numiții Gogica Victor Gigi și Paraschiv Nicusor, pentru a nu fi trași la răspundere penală în legătură cu sustragerile de către aceștia din urma a unei cantități de combustibil din conductele deținute de S.C. PETROTRANS S.A.

În data de 08.10.2003, PNA prin Mandatul de arestare preventivă provizorie nr. 81/08.10.2003 din Dosarul nr. 343/P/2003 a dispus arestarea provizorie a reclamantului pe o durată de 3 zile, având în vedere efectuarea cercetărilor penale sub aspectul săvârșirii infracțiunii de luare de mită, prevăzută de art. 254 alin. 2 din Codul penal, referitor la art. 7 din Legea nr. 78/2000 și a infracțiunii de favorizare a infractorului, prevăzută de art. 264 din Codul penal.

Urmare a dispunerii trimiterii în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunilor arătate mai sus, măsura arestării preventive a fost prelungită, în repetate rânduri, începând cu data de 09.10.2003 și până la data de 14.09.2004. În total, măsura arestării preventive a fost dispusă pe o perioadă de 11 luni și 6 zile.

În data de 13.09.2004, prin încheierea pronunțată în Dosarul nr. 397/2003, Tribunalul Militar Teritorial a înlocuit măsura arestării preventive cu măsura obligării de a nu părăsi țara.

Prin sentința penală nr. 221/22.07.2010 în dosarul penal nr. 7043/2/2007, Curtea de Apel București a dispus condamnarea reclamantului pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită în forma continuată, prevăzută de art. 254 alin. 2 Cod penal raportat la art. 7 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2 și a infracțiunii de favorizare a infractorului prevăzută de art. 264 din Codul penal, aflate în concurs, la o pedeapsă privativă de libertate „de 3 ani închisoare și pedeapsă complementară a interzicerii drepturilor prevăzute la art. 64 Ut. a teza a II-a, lit. b, c din Codul penal pentru o durată de 2 ani, după executarea pedepsei principale. De asemenea, „în baza art. 71 Cod penal a interzis drepturile prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a și lit. b Codul penal ca pedeapsă accesorie”

Ulterior, urmare a admiterii recursului și rejudecării cauzei de către Secția Penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție în Dosarul nr. 7043/2/2007, având ca obiect infracțiuni de corupție (Legea nr. 78/2000), prin Decizia nr. 2348/03.07.2012 instanța de judecată a dispus achitarea reclamantului în temeiul dispozițiilor art. 11 pct. 2 litera a din Codul procedură penală raportat la art. 10 litera a din același Cod (fapta nu exista) pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 254 alin. 2 Cod penal raportat la art. 7 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal și art. 264 din același Cod, astfel încât, printr-o hotărâre judecătorească s-a stabilit definitiv ca aceasta fapta nu exista.

Față de cele reținute Tribunalul constată că reclamantul se află în situația reglementată de art. 504 C. proc. pen., ceea ce îi dă dreptul la despăgubiri.

În ceea ce privește prejudiciul material, întinderea acestuia rezultă din concluziile raportului de expertiză întocmit de inginer expert Mira Antoneta și reprezintă suma de 42.306 lei, cuprinzând drepturile bănești cuvenite reclamantului în perioada arestului preventiv 08.10.2003-14.09.2004, în continuare până la 06.12.2004, data reprimirii în muncă și diferența neîncasată de la 06.12.2004 până în martie 2009, când a primit salariul diminuat. Concluziile raportului sunt susținute de calculele efectuate de expert la care părțile nu au formulat obiecțiuni (f.137-139).

Această sumă, urmează să fie actualizată cu indicele de inflație la data plății efective.

În ceea ce privește prejudiciul moral, respectiv, paguba suferită de reclamant ca urmare a atingerii aduse drepturilor sale personale nepatrimoniale sau prin provocarea suferinței morale, Tribunalul reține că, acest prejudiciu nu poate fi dovedit cu probe certe, existând doar criterii generale, lăsate la aprecierea judecătorului.

Daunele morale constau în atingerea adusă valorilor care definesc personalitatea umană, valori care se referă la existența fizică a omului, la sănătatea și integritatea corporală, la cinste, demnitate, onoare, prestigiu profesional și alte valori similare (Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Civilă, decizia nr. 4790 din 18 noiembrie 2003).

În cauză, Tribunalul apreciază că cele 11 luni și 5 zile de arest preventiv în care nu s-a dat eficiență apărărilor invocate de reclamant este o împrejurare susceptibilă de a produce suferințe pe plan moral, social și profesional, așa cum au arătat de altfel și martorii, suferințe de natură să lezeze profund demnitatea și onoarea acestuia.

Astfel, se va avea în vedere atât modul în care a fost tratat reclamantul în perioada detenției, condițiile în care a efectuat detenția, numeroasele lipsuri pe care a fost nevoit să le suporte și raportat la aceasta, intensitatea cu care au fost percepute privațiunile, știind că nu a săvârșit fapta. De asemenea, vor fi avute în vedere traumele determinate de situația familială, de suferințele pe care membrii familiei le-au îndurat în toată această perioadă, amprenta lăsată de decesul tatălui său și la a cărui înmormântare nu i s-a permis să se ducă. La aceasta se adaugă suferințele în plan moral determinate de lipsurile îndurate și după achitarea în strânsă legătură cu schimbările în plan profesional.

Tribunalul va avea în vedere și art. 13 din Convenția C.E.D.O., potrivit cu care, „Orice persoană ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.” Acest articol, este expresia directă a obligației statelor de a proteja drepturile omului și o garanție suplimentară pentru ca o persoană să se bucure în mod efectiv de drepturile sale.

Pentru toate aceste considerente, Tribunalul va acorda reclamantului cu titlul de daune morale suma de 100.000 euro, echivalentul în lei la data plății, sumă pe care o apreciază rezonabilă și suficientă în acord cu criteriile de determinare arătate.

Văzând și dispozițiile art.274 C. proc. civ. potrivit cu care, partea care cade în pretenții poate fi obligată la cerere la plata cheltuielilor de judecată, Tribunalul va obliga pârâul să plătească reclamantului suma de **6.000 lei** cu titlu de **cheltuieli de judecată** reprezentând **onorariu expert – 2.000 lei** și **onorariu avocat – 4.000 lei**.

PENTRU ACESTE MOTIVE ÎN NUMELE LEGII HOTĂRĂȘTE:

Admite în parte acțiunea formulată de reclamantul **RADU GHEORGHE (CNP [redacted])**, cu domiciliul în București, sectorul 3, [redacted] 8, ap. 33 și **cu domiciliul ales** la Cabinetului individual de avocat „Preduț Marius-Cătălin”, cu sediul în București, sectorul 3, str. Vintilă Vodă, nr. 2, bl. E1, sc. 2A, etj. 3, ap. 43, în